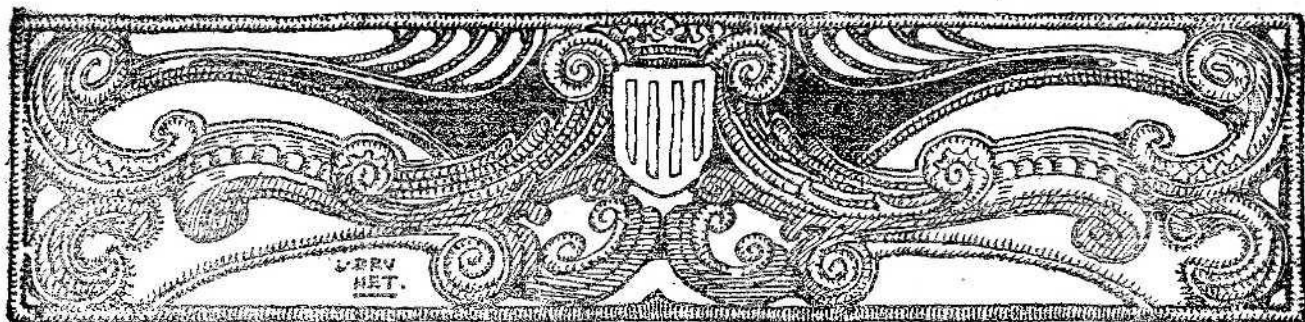

RENAIXEMENT

SETMANARI REPUBLICA AUTONOMISTA

Portaveu de les esquerres del districte del Vendrell

ANY I □ NUM. 10

10 DE JUNY DE 1922

SUBSCRIPCIÓ
Vendrell . 2'—ptes. trimestre
A fora . . 2'50 » »
PREU : 25 cènts.

Redacció i Administració
MAR, 5, PRAL. - VENDRELL
TELÉFON 808

No es tornen els originals
Dels articles ne responen els
autors.
Anuncis a preus convencionals

Paraules d'En Pí i Margall

ENTRE els federals i els catalanistes poden haver-hi diferències; però no respecte a la reorganització del Estat. Uns i altres volen reduir el poder central al regíme dels interessos nacionals i internacionals i deixar a les regions tot allò que corresponga a la seva vida interior. Uns i altres volen que la regió sia lliure, per a donar-se la constitució mes conforme a la índole i al caràcter llur; les lleis que millor s'avinguin a la seva vida especial, a l'administració i a l'hisenda i que cregui mes senzilles, menys costoses i de millor eficàcia.

Les diferències entre catalanistes i federals tal volta tingan molt d'aparentes: Al dir que als catalanistes els hi es indiferenta la forma de govern, manifesten clarament que no intenten combatre la república i la acceptarán si la república preva-leix. Podem per altra part considerar-los enemics dels drets individuals, quan, constantment, els exerceixen i protesten amb energia contra tot govern que els violi i en faci menyspreu?

Tinc l'esperança de que en jorns no molt remots desapareixin fins aqueixes diferències. Els catalanistes son els nostres naturals aliats: en el fons, son tan fed-erals com nosaltres. No hi cap ja, ni la por de que es perdin els drets democràtics. La democràcia está ja fonament arrelada en nosaltres.

De la monarquia no es possible esperar l'autonomia de Catalunya ni de les altres regions.

PER A GORIR UN MAL CRÒNIC

D'ençà que'l senyor Estat s'ha incautat dels telèfons de Barcelona, que'ls abonats sofrim les conseqüències d'aquest novell amo,

El servei de telèfons ha estat sempre un mal servei, que, per la avarícia de les companyies explotadores de la xarxa, prescindien de tota justa reclamació i es burlaven poc menys que del públic.

Ara ha vingut que la Societat General de Telèfons, (xarxa de Barcelona) havent terminat la concessió i no havent-li sigut renovada s'en ha fet càrrec l'Estat Espanyol, el qual, per a no canviar la seva característica, i a fi de que vegessim que introduïen quelcuna novetat, canviaren el formulari de contestació a la petició de conferència, per que, el que usaven abans era vulgar, arcaic i rural.

Ço de *¿Número?* pel *¿Diga?* i *Ocupado* pel tant sapigut *Comunica*, hem de confessar que es nou i tot el nou val la pena de tenir-se en compte.

I dic més; ens ha sigut repartit en ple maig un llistí d'abonats corresponent al febrer d'aquest any, puix que'l que teniem era del maig del any passat.

Aquestes son les mellores (?) que ens ha concedit la novella empresa, per nosaltres tant vella.

Per altre caire, si'l servei era a les hores una vergonya, avui escala al grau màxim, car no es possible obtenir, humanament parlant, una conferència telefònica d'abonat i abonat, ni de dintre una mateixa *Central*; i si parlem de *subcentrals*, sobre tot Hostalsfrancs, de la qual m'utilitzo, es completament impossible. Es passen dies i dies que ni podem comunicar un sol cop, ni rebem comunicació de ningú, i no és pas per que no ens cridin.

Les senyoretes telefonistes, que la majoria d'elles, parlen com en Sanchez Guerra, no't volen entendre si no uses la *armoniosa* i en canvi tot va amb molt poca harmonia.

Jo qui en qüestions d'*armonioses* soc intransigent fins al moll del os, cada vegada que'm proposo cridar a la senyoreta telefonista, prenc una enrabada de primer ordre, car sempre hem de fer sortir els estufats: de si la llengua de va-

della és mellor feta en suc que la de bou, per que es més tendre, etc. etc.; emprò jo, sempre prefereixo la meua que cap altra per qué es la meua.

Quantes vegades penso en la telefonista del meu poble! Aquella sí que és tot un prodigi d'amabilitat i diligència! Quan te contesta amb aquell carinyo, amb aquella rialleta els llavis, que hom suposa, puix que indiscutiblement és de creure que aquella dolcesa de parla va acompanyada d'una de les seves rialletes característiques que la fan tan atractiva!

Jó quan soc a vila, tot el dia estic telefonant a un i altri, amb l'afany, únicament, de poder fruit un ratet d'aquella éssència carinyosa d'amabilitat que ens prodiga la amada telefonista vendrellenca.

Jó't saludo, bella telefonista, 'quí em treus el mal humor que'm posen les de ciutat amb la llengua de vaca i de cabra! Que feliços son al Vendrell amb aquest punt!

Pero'l mal del amo d'aquesta xarxa és crònic i tant es que risquis com que rasquis.

Amb molts crits i protestes, tot el més que obtindràs, serà'l canvi d'una finestreta, que en lloc d'anar a la esquerra, et faran anar cap a la dreta, o'l canvi de retolació de les meteixes, per exemple, on deia *conferències* dirà *consultas* o *telefonemas* i així successivament, i potser als empleats, en lloc de fer-los vestir amb un viu vermell els hi posarà groc etc. etc. i ja estarà l'assumpte arranjat.

Pero contra aquest mal crònic, hi ha un remei infalible, malgrat es digui qu'els mals crònics no poden gorir-se. Aquest remei, al qual em refereixo, el goriria seguidament.

Hem de prescindir de quina classe d'amo és aquest qui explota el mentat servei. Tot servei deu donar-se com cal al públic consumidor i pagano, car tothom qui paga te'l dret d'exigir que li donguin bo. Si no se't serveix be, pots rescindir el contracte, car que no es res més que un arrendament de serveis que l'amo-estat te contret amb els seus abonats. Per consegüent, tots els abonats de la mentada xarxa, tots com un sol home, deuen exigir al explotador un bon servei, que, per açò'l paguen, i si aquest no fa res més que canviar finestretes i rotulacions, llavors, es rescindeixen tots els contractes, sense cap més avis; i si no ho fas, es porque ets un

manso, car no hem de oblidar que tothom te l'amo que's mereix.

I heusaquí el remei infalible! Aquell amo egoista ha de plegar o donar bon servei. Donar-ho bo no ho farà perquè no pot donar res bo, pero plegarà'l ram, i cedirà a altri qui tindrà més ganes de complir amb el públic, car no hem de creure que es vegi en cor de salvar-se amb els *abonats* que li restarien: els gorristes i els indígenes de la U. M. N. amb tota la seva comparçaria.

Pero ¿es farà ço? I cal! Tot-hom te por de comprometre's i essent així, es que Catalunya no vol la cessió, a la Mancomunitat, de la xarxa de Barcelona. Sols s'ha demanat per ara, i no s'ens darà demanant-la. Per consegüent, poden estar tranquils tots els *niños bien del cuerpo del relámpago* i els Fourniers, i Salas i Olerdolas i demás cuques verinoses.

Pero, si Catalunya ho volia, ja podrien dir i fer tots plegats, que, la Mancomunitat catalana, tindria la concessió, i... si tant hem feu dir, la propietat perpètua.

ARTUR J. PALAU XIMENES

De l'Ajuntament

SESSIÓ DEL 8 DE JUNY

A l'hora reglamentària, sota la presidència del Sr. Alcalde En Josep Grau i amb l'assistència dels regidors Srs. Vidal, Ivern, Sanabra i Soler, s'obre la sessió que és ordinària i de segona convocatòria, llegint-se l'acta de la sessió anterior que queda aprovada.

Del despatx oficial es dona compte d'una instància d'En Francesc Gavalda demanant al Ajuntament sigui cursat l'expedient justificatiu de la demència del seu fill Joan Gavalda per aconseguir la seva reclusió en el manicomí de Reus.

Pertanyents a la Comissió de Foment es llegeixen les següents instàncies: d'En Francesc Pagés exponent el desig de desmontar part de l'acera de la casa n.º 6 del carrer de la Llibertat per aplanar-la en un millor estat; dels senyors

Bofill i Giró demanant obrir un portal i blanquejar la façana de la casa magatzem que posseeixen en el carrer del Dr. Robert; i de Josefa Ramon Vidales sollicitant emblanquinar la façana de la casa n.º 4 del carrer de Mar.

Es dona compte del dictamen de la Comissió d'Hisenda otorgant la subvenció de 250 pesetes i el premi de l'Englantina a la Comissió Organitzadora dels Jocs Florals d'enguany.

Es llegeix el moviment de Caixa dels mesos d'Abril i Maig del present any que resumits donen els resultats següents:

Entrades	4.029' — ptes.
Existència en Caixa any anterior 10.879'73 »	
TOTAL	14.908'73 »
Sortides	4.495'02 »
Entrades	6.338'70 ptes.
Suma mes anterior	14.908'73 »
TOTAL	21.247'43 »
Sortides	3.782'55 ptes.
Suma del mes passat	4.495'02 »
	8.277'57 »

Seguidament es dona lectura d'un comunicat del Reverend Rector Elies Elies invitant al Ajuntament a la solemne processó de Corpus; acordant el consistori donar-se per enterat.

Igualment es dona lectura d'un ofici del Alcalde Sr. Josep Grau, qui alegant motius de salut de la seva esposa i aglomeracions d'afers inajornables dintre el seu comerç, demana als companys de Consistori li sigui concedida una llicència de tres mesos.

Perque pugui el Consistori deliberar sobre aquesta sollicitut amb més completa llibertat el Sr. Grau es retira i el Sr. Sanabra prenent la paraula diu que reconeguent d'una fonamentada raó els motius que obliguen al Sr. Grau a sollicitar aquesta llicència, creu qu'és un deure entre bons companys que aquesta li siga concedida.

El Sr. Vidal diu que malgrat adherir-se a les manifestacions del Sr. Sanabra, ell opina que per ésser aquesta una qüestió d'un aspecte un xic delicat, lo millor és que quedi damunt la taula perquè pugui estudiar-se detingudament i així s'acorda.

Ocupada novament la presidència per el senyor Grau i havent-li comunicat l'acord pres per els companys de Consistori, el Sr. Grau diu que deuria procedir-se al nomenament de vocal de la Biblioteca que corresponia al Sr. Gay, recaient dit nomenament al Sr. Vidal.

I no havent-hi res mes a tractar es dona per terminada la sessió.

ZADIG

Replicant al senyor Raul

DES vostres volgudes ratlles capsalades «Jocs Florals» publicades com a article de fons en el número del 3 del corrent a *El Baix Penadés*, no són una realitat. Res del que dieu, amic Raul, ni és lògic ni just. Jo més aviat hi veig—i us demano que'm perdoneu—una animadversió sobre la gaia festa—no en general, car en general, no dubto que les ameu, puix que si no fos així, no podríeu ésser un home culte,—animadversió amb respecte als Jocs Florals del Vendrell, d'enguany, per la senzilla raó—siem clars—de que la iniciativa no ha sortit de Vos. Es un mal que es pateix bastant al Vendrell, i com que les aigües ho donen, equival a dir que ja ve de naixement.

Jo qui a la vila regalada no he tingut el goig de neixer, malgrat que als meus pares i tota la restant família li ha servit de bressol, emperò que conec el Vendrell tant o més que Vos que hi viviu, no m'és privat poguer dir que tots, més o menys, ho porten a la massa de les sangs i ja ningú s'enfada si se li diu. Quan el meu estimat pare em fa una rebequeria d'aquestes, seguidament jo li dic que dú visiblement el segell de sa vila nadiua, i em riu amablement com si ho tingués per un honor. Jo crec que essent un voler de Déu, s'ha d'estimar, encara que moltes voltes no s'estigui prou just. Ço és : que vos no us podeu enfadar perque us ho digui.

Segons la vostra tesi, en cap lloc de Catalunya es podrien celebrar Jocs Florals, a excepció de Barcelona. Jo he vist la gaia festa arreu

de Catalunya, i us he de confessar amb tota sinceritat, que n'he trobat que han resultat molt més llúides que la de pel maig a la ciutat dels comtes.

Si el vostre criteri predominés efondrariem la poesia. No heu d'oblidar el floreix de poetes i escriptors que té la nostra terra, més que cap altra, que constitueixen l'orgull de la niçaga. ávids d'esplaiar-se al salutar la dolça Pasqua florida, com si ella ens inspirés a cantar en son himne odorífic sadoll de flors i joventut.

Ai de nosaltres, els catalans, que la festa de la poesia solament s'hagués de celebrar a Barcelona! Seria la mostra més evident de la manca de poetes i escriptors a la terra catalana, i poble sense poetes és un poble mort. Precisament el nostre renaixement el devem als poetes: al nostre moviment literari. Si Catalunya no hagués tingut tants trovaires, no es veuria avui al lloc que assoleix davant del món.

De des la caiguda de Barcelona sots la urpa verinosa d'aquell butxí tan despòtic, cent mil voltes maleït, qui es deïa Felip *no sé quants*, que Catalunya no fora Catalunya, car avui duríem tots una mordassa i la nostra única Pàtria, lluny de l'harmonia bella dels seus poetes, sols albiraria xulos i torejadors; i poble que *sa llengua cobra se recobra a si mateix*, i si la hem recobrada la llengua, que és el tresor més preat, a qui devem aquesta part de nostre patrimoni? Als polítics falsos qui pretenen dur-nos a la ruïna? Als poetes, que han deixondit a Catalunya del letargisme a que aquell felló va reduir-la.

I passem a la segona de les vostres equivocacions. Dieu : «Uns Jocs Florals deuen haver »d'ésser un torneig per assolir (recullir deveu »volguer dir) de les mans de la regina, que, en »ells rspresenta la formosura humana, aquelles »flors que porten en son sí un significat, així la »englantina, la viola, el gessemí, el pensament, »etc., etc....» (i falta, la *flor natural* qu'és la essencial, la *ploma d'argent*, la *escribania*, la *sigala d'or*, etc.) que's donaven també en aquells memorables Jocs de que Vos feu gala.

Vos no sabeu pas qué són uns Jocs Florals : en tinc la seguretat. En canvi jo, bon amic, n'he vist a cents, i n'he organitzat forsa, i sense que ço sia un cas d'immodèstia el dir-ho, em plau significar que sé el que són : Vos no.

Els Jocs Florals es componen de tres premis, sabeu? de tres premis: Flor natural—que Vos, *gran coneixedor* d'aquests torneigs us la heu deixat, al tinter—Englantina d'or i Viola d'or i argent, quals distincions responen a la sagrada trilogia d'Amor, Pàtria i Fe.

El nombre considerable, cada dia més, de poetes (poetes bons: val a dir-ho; i al Vendrell n'heu tingut i en teniu de forsa, però forsa bons i em consta que no sabeu apreciar-los) ha fet que es creés la necessitat, primerament, d'allargar aquesta gáia festa, adicionant darrera dels tres abans dits premis, d'altres que consistien en objectes d'art de valua, i d'aquí ve que els tres premis de referència s'anomenin *ordinaris* i els altres *extraordinaris*; i segonament, a conseqüència de la riuada imponent de poesia que s'escrivia i que va escrivint-se, es feu imprescindible i necessari crear els Jocs Florals, que, nosaltres en diem rurals, per a poder donar l'esplai convenient als poetes que tan alt han sapigut posar el sant nom de Catalunya.

I ara vé alló dels *mayocs* (manyocs deveu voler dir, encara que estaria millor *feix*, car *manyocs* fa referència solament a cabells) de bitllets de banc.

Ço de donar bitllets de banc, realment és materialisme, però és pràctic, i sobre tot natural. El Món i la Vida ho han exigit així, m'explicaré:

Tractem de premis *extraordinaris*, no *ordinaris*, car no val a confondre la gimnàssia amb la magnèssia. Essent premis *extraordinaris*, no desvirtua en res la gáia festa, que aquests sien en diner; el nom pla bé ho diu: *extraordinaris*.

Primerament aquests premis consistien en *objectes d'art*. Alguns eren d'art, però en la majoria, l'art brillava per llur absència.

El poeta de bona fe li plavia concorrer a aquestes festes i un cop premiada una de les seves més formoses composicions, es trobava en que se li oferia un guixot.

Jo tinc un premi (diem-ne premi) ofert per una el·levada personalitat política, i no val pas més enllà de 6 pessetes. Si m'haguéssin ofert el seu cost, jo l'hauria rebutjat, i ço no vol dir que ningú es cregui pagat amb un guixot, si no que, pel contrari, ho creiem una burla.

El poeta qui es trobava lluny del lloc on se celebrava la festa i havia d'assistir a la repar-

tició de premis, mantes vegades s'havia trobat que el viatge li havia costat tres vegades més que la valor matèrial del premi: una rifada; i ço feia que'l poeta premiat, en la majoria de festes no hi assistís, trobant-se en alguns possibles que la festa s'havia de celebrar en absència de tots els premiats, i alló encara era més trist, car l'espectador li plau que el poeta foraster vagi a cercar ell mateix el premi i a ésser possible a que ell mateix llegeixi el treball, per a mirar-li tots els moviments.

Davant de ço va accentuar-se la obligació d'assistir-hi el poeta, baix pena de tenir-se'l per renunciat; i l'agraciat, per no veure's rifat amb qualque guix, procurava assabentar-se de en que consistia el premi que li corresponia, i si no valia la pena no hi compareixia. I com què ço es succeia a cada festa, s'ha vingut en la necessitat justa i humana de que els premis *extraordinaris* (no *ordinaris*; no confonguem) constituïssin, si era possible, en metàlic, car al menys, el poeta, ja sab de quin mal ha de morir

Demés; hi ha poetes que estan en bona posició; i altres que aquesta sort els hi és adversa. Els primers (jo en conec molts que el diner obtingut del premi, l'empleen en qualque objecte, i si hi ha qui se'l gasta per altra cosa, bon profit li faci: al fi i al cap s'ho ha ben guanyat; i els segons, els hi serveix d'estímul i ajuda a concorrer a la festa, car si aquesta, qualque volta es celebrava en lloc massa apartat; es veien privats d'assistir-hi. que per un poeta constitueix el màxim dels sacrificis,

La qüestió, amic Raul, és que el poeta no escrigui, no s'inspiri davant l'espill monetari, car el poeta deu cantar sempre lliure, quan la Musa l'inspira, i una volta realitzat aquell treball, que no l'ha guiat altra cosa que la bellesa, que li estimulin en diner, ho trobo just, noble, real, humà.

També hi fa molt el Jurat qualificador a que una festa sia esplèndida i formosa. Jo no vuiré rentar la cara, pas, dels senyors que el componen al Vendrell, i menys voldria que ço signifiqués adulació o una coacció per a que s'em premi. No; jo hi concorreré indubtablement, però serà per que la valor literària d'ell és la garantia més ferma que hom pot obtenir, i com jo, molts i molts, que, amb altre Jurat no hi concorrerien.

Crec haver replicat les vostres volgudes ratlles, i a la vegada, haver prestat un senyalat servei en benefici de la literatura patria i de tots els infortunats com l'infrascrit, que'l poble no ens sap apreciar els nostres sacrificis, en deixar sentades les coses al seu lloc real.

J. D.

Barcelona, juny 1922,

Dels Jocs Florals

Abans de donar cap nota [dels treballs que es venen efectuant per la celebració dels Jocs Florals d'enguany, aquesta Comissió Organitzadora es veu en la trista missió d'expressar el seu mes pregon condol per la sobtada i sentida mort d'En Pere C. Recasens, membre de la mateixa.]

Els que el coneixiem i l'estimavem, els que admirabem les seves nobles qualitats ens costa de donar-nos compte de la fatalitat que enclou la seva perduda, i sols podem per ella, servir com a consol, el record anyoradiç que ens parli de tant en tant en el secret [dels nostres íntims pensaments, del home bo, del company culte, del amic estimat que en pau descansi.

Apart d'aquesta fatal nova, podem deixar as-sentat que totes quantes gestions venim fent perquè aquets Jocs Florals assoleixin la celebra-ció més brillantíssima, aconsegeixen una realit-zació la mes formosa.

Tenim ja recabada de don Angel Guimerà l'acceptació de la Presidència Honoraria del men-tats Jocs i la seva assistència a la festa; tenim un nombre verament extraordinari i poc corrent de valuosos premis oferts per distinguidíssimes personalitats i entitats varies, entre ells de «RE-NAIXEMENT, del Ajuntament, del Reverent Rector, del nostre Diputat a Corts. del President de la Mancomunitat de Catalunya, del Batlle de Bar-celona, del ex-diputat a Corts per aquest distric-i fill d'aquesta vila En Jaume Carner, del nostre Batlle en Josep Grau, del «Casino Circo», del «Centre Industrial», del «Centre Autonomista Republicà» del «Orfeo Vendrellense», del «Sin-

dicat Agricol» de la Caixa de Crèdit, de la Casa Mumbrú, d'En Carles Altés, d'En Francisco Fer-nandez Zorrilla i de molts d'altres que per no tenir encara una contestació definitiva ens abs-tenim de anomenar.

A hores d'ara s'estant ultimant els treballs de recaptació de premis amb la seguretat que abans del 15 del que som, sortiran a llum els Cartells Convocatoris.

Una vegada mes felicitem a la nostra pobla-ció que amb un acte cultural i d'amor a les be-lles lletres, ha sapigut d'una manera noble i de-sinteressada sobrepujar a la majoria dels pobles de Catalunya que amb la celebració de festes d'aquesta transcendència moral no han sentit la noble pruija de rendir-hi el tribut que ha sentit la nostra vila amada.

Per la Comissió Organitzadora

JOSEP FERRET

Espectacles

CINE TIVOLI

Cansat d'estar al café
on tot soroll t'amohina,
penses, a on aniré
que'm pugui sentir més bé
que en una llotja d'un cine.

Al camp fa molta calor...
L'ombra ja no ens és prou fresca,
car a més de tot això
al cine el ventilador
pot refrescar-te la testa.

I sense pensar-t'hi més
quan veus que alló está a les fosques
et sents cautiú i cor-près
d'aquell estatge tan... fresc
com despoblat de les mosques.

Entres dins. T'has assentat.
Compres caramels dels bons;
i no te n'has adonat
que les hores t'han passat
i has vist un món... i deu móns.

Has vist carrers de Berlin,
i les neus del Polo Nort,
els xinesos de Pekin,
els satèlits d'En Lenin
i els espanyols... del Marroc.

Si ho fan malament o bé,
no és cosa de ma incumbència,
doncs hi ha prou que un digui *bé*
perque l'altre digui *cé*...
i es té de pendre paciència.

Lo que jo tinc observat
que'ls programes escollits
que aquest cine ens ha donat,
s'han vist sempre coronats
per grans plens de tarda i nit.

§

CASINO CIRCO

«Hombres sin Dios» el va fer
Miss Elena Chandrovich,
i segons diuen va esser
el drama d'un mariner
molt filosof i instruit.

Fou esgarriós «El puente
de los suspiros» en «El
poder del mal» que presenta
una inquisició cruenta,
ferotge, infame i crudel.

A part de lo esgarriós,
un oieix música hermosa,
que't deix un gust agradós;
suau i voluptuós
com una essència amorosa...

TAM

Noves i comentaris

Demà, diumenge, el nostre infatigable Dipu-
tat a Corts i distingidíssim amic En Lluís Fi-
gueroa, sortirà acompanyat del seu secretari
particular En Francesc Rossetti, a recorre tota

la part alta del districte. La ruta que emprenen
durará alguns dies i no té altre objecte que de-
terminar alguns afers beneficiosos a la comarca.

■

Altament satisfets han retornat a ses llars
els excursionistes de «La Lira Vendrellense» que
passaren les festes de Pasqua a la ciutat comtal.
Agradable i atractívol és Barcelona per si ma-
teixa, més aquesta condició es vegé doblement
augmentada per els innombrables espectacles
propis d'aquestes festes senyalades en dies d'
estiu : Futbol amb equipsampions, Curses de
braus amb els millors torejadors, Carreres de
cavalls on no hi mancaven exemplars de les
millors cavalleries, i per damunt de tot la ex-
posició internacional del automòbil i la superba
Batalla de flors, grandiosa manifestació de la
potencialitat artística i econòmica de la gran
ciutat...

En aquesta ciutat els choristes de «La Lira»
s'hi sentiren atrets per una ben alta missió : El
record al fundador de les Societats Chorals de
Catalunya, rendit en forma de concert al peu
del seu monument.

Un gran estol de vendrellencs (molts d'ells
dels que no es veuen sovint a la vila) esperaven
ja l'aparició del vell i gloriós estandart. Saluta-
cions, benvingudes, presentacions, mentre el
mestre En Joan Ivern batuta en ma anava des-
granant una darrera l'altra l'extens repertori de
cançonetes del nostre chor «La Lira» que siguié
fortament aplaudit pel nombrosíssim públic a-
plegat en aquella avinguda.

Les felicitacions arribaren a tots però d'una
manera especial al director i als solistes Urgell i
Esvertit.

La nostra enhorabona a la xamosa entitat
choral que, amb festes d'aquesta naturalesa, a
més d'honorar a la nostra població, fa que po-
guem servir un grat record d'elles, els qui de
tant en tant tenim ocasió de fruir-ne alguna
amb la nostra presència.

■

A l'església de la Misericòrdia de Canet de
Mar tingueren lloc el passat dissabte les noces
de la Srta. Francesca Boadas Marqués amb el
nostre director En Francesc Rossetti Sanchez;
essent padrins per part de la nuvia, En Josep

Martorell Comas, i per part del nuvi, en absència del Diputat a Corts pel districte En Lluís Figuerola Maria, el culte poeta N'Emili Saleta Llorens.

L'acte fou lluit, assistint-hi selecte acompanyament extraordinàriament concorregut per innombrables amics i amigues dels nuvis.

En el hotel de la mateixa Misericòrdia fou obsequiada la concurrència amb un esplèndid banquet; finit el qual sortiren els nuvis de la riallera vila en viatge de bodes.

Aposentats avui a la nostra població els desitgem moltes felicitats.

La barroera grapa de la mort ha segat en plena fortitut la vida del nostre volgut amic En Pere C. Recasens Jansá; mort el dimecres últim a l'edat de 26 anys.

En Pere C. Recasens se n'ha anat d'aquest mon quant molt podia esperar-se d'ell deixant-nos la buidor d'una amistat perduda ben difícil d'omplenar.

La seva honradesa, la seva activitat i la seva rectitut en tots els seus actes es una ben palesa mostra de lo molt que valien les seves dots personals.

Davant de tant irreparable pèrdua tots els amics que formen aquesta Redacció al evocar per ell un etern repós endrecem el mes sentit pésam a la seva desconsolada família per una dissort tan malestruga i aclaparadora.

El dissabte de la setmana passada s'inaugurà l'establiment de pastisseria i comestibles situat al carrer de Salmeron, núm. 17 de nostre particular amic En Rocias Fabre, que des de la vila d'Olesa de Montserrat on feia alguns anys residia ha vingut a aposentar-se a sa vila nadiua; que un bon èxit el colmi d'un seguit ben prosper.

Resumit el moviment de Caixa de la Junta Benéfica Pro-soldats d'Àfrica d'aquesta vila, pertanyent al mes de Maig últim dona els següents totals :

Entrades en Caixa.	1.512'80 pessetes
Sortides de »	25'70 »
Existència en Caixa	1.487'10 »

REGISTRE CIVIL

Del dia 1 al 8 de Juny

NAIXEMENTS ; Francisca Rovirosa Rovirosa, General Prim, 5.

DEFUNCIONS : Pere C. Recasens Jansá, Sant Francesc, 1.

MATRIMONIS : Cap.

IMPREMTA CLARET. — GUIMERÀ, 18. — VILAFRANCA
TELÉFON 1073

P. Plana i Mañé

Inspector de "La Catalana"

MAJOR, 10, 1.º

VENDRELL

ASSEGURANCES

sobre

Incendi - Accidents - Robo - Vida

: Bar Sport "Recreativo" :

ANTON MONTSERRAT (Fill)

REPRESENTANT I DIPOSITARI :

ANIS DEL TAUP — OLI AUTOL — NEUMATICS BERGOUGNAN — BENZINA I PETROLI AL PER MAJOR

DR. ROBERT, 51

TELÉFON 812

VENDRELL

